

ше Владиміръ Херсонаншмъ, да болю покорѣтса ѣмъ, аще хотѣтъ оу негѡ получити мѡлость: аще же нѣ, то ѣмать подз градомъ ѣхъ и до тріѣхъ лѣтъ стоѡти, дѣндеже вѡзметъ, и въ тѡй часъ не будетъ ѣмъ помѡлованіа. Но Херсонане небрежѡхъ ѡ словесѣхъ егѡ, аще и тѣснотѣ въ градѣ терпѡхъ: оуже во шесть мѣсѡцій бѡхъ во ѡбѣдѣннѣ, и ѣмѡхъ скѡдость нѣждныхъ. Божіе же смотрѣніе недовѣдомыми судьбѡми полѣзѣвшее не токѡмъ Грекомъ, но и всемъ Руссійскомъ родѣ оусмотрѡа, оустрѣи то, да Херсонъ градъ покорѣтса Владиміръ, ѣже въистъ сѣце: Прѡтопѡпъ Херсонскій ѡнастѡсъ написѡ ко Владиміръ на стрѣлѣ сѣце: Царю Владиміре! хоуеши ли взѡти градъ, ѣщѣ ѡ востѡчныхъ странѣ въ землѣ трѡвѣ, ѣмже вода сладкаѡ течѣтъ во градъ, тыѡ ѣгда прѣсѣчѣши и ѡимеши градъ водѣ, оудѡбъ покорѣтса тебѣ жаждою оубѣждѣни. Такъ прѡтопѡпъ на стрѣлѣ написѡвъ, напрѡжѣ лѣкъ, и испѡсти ѡнѡю къ шатрѣ Владиміровѣ, и падѣ стрѣла предъ шатрѡмъ, и ѡбѣ оузрѣвшѣи тѡю взѡша, и видѣвшѣ на ней писаніе Греческае, ко Владиміръ принесѡша: и призванъ въистъ Греческагѡ ѡзыка толковѡтель. И ѣгда прочтѣ написанное, повелѣ Владиміръ прилѣжнѡ ѣскѡти въ землѣ ѡ востѡчныхъ странѣ ѡныхъ трѡвѣ водныхъ, и ѡврѣтъ прѣсѣчѣ ѡныѡ, и не въистъ водѣ градъ, и ѣзнемогѡша людіе ѡ жажды: тогда и не хотѡще покорѣшасѡ Владиміръ, и пріѣмъ Владиміръ градъ Херсонъ, вниде въ негѡ торжѣственнѡ, людемъ никѡегѡже сотворѣвъ сла ни ѡбѣды.

По взѡтїи Херсона и всѣи Таврїкїи, послѡ Владиміръ къ царѣмъ Греческимъ, глагола: еѣ взѡхъ славный градъ въшъ Херсонъ и всю землѡ Таврїкїйскѡю. Слышъ же, ѡкѡ ѣмѡте сестрѣ двѣицѣ краснѣ, дадите оубо мнѣ